

DOSAR NR. 22674/3/2014
(720/2015)

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ
DECIZIA PENALĂ NR.733/A
Ședința publică din data de 20 mai 2015

Pe rol se află soluționarea cauzei penale având ca obiect apelurile declarate de către **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** și de inculpata **RM**, împotriva sentinței penale nr.2873 din data de 18.12.2014 pronunțată de Tribunalul București - Secția I penală, în dosarul nr. 22674/3/2014.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, a răspuns apelanta-intimată-inculpată **RM**, personal, asistată de avocat din oficiu Andronic Florentina, în baza în baza delegației pentru asistență judiciară obligatorie nr. 0000437 emisă la data de 17.05.2015 de Baroul București, aflată la dosar, lipsind intimata-persoană vătămată **SLD**.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către greșierul de ședință, care învederează faptul că la data de 18.05.2015, intimata-persoană vătămată a depus precizări cu privire la solicitarea apelantei-intimate-inculcate de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de șantaj în infracțiunea de hărțuire (filele 50-55 dosar), după care,

La întrebarea Curții, avocatul din oficiu al apelantei-intimate-inculcate și Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pe rând, susțin că au luat la cunoștință de precizările depuse de către intimata-persoană vătămată.

Avocatul din oficiu al apelantei-intimate-inculcate solicită încuviințarea depunerii la dosar de concluzii și a unui memoriu, precizând că nu mai are alte cereri de formulat.

Apelanta-intimată-inculpată **RM**, personal, solicită încuviințarea depunerii la dosar a unor concluzii scrise cu privire la apelul formulat de către parchet și a unui memoriu.

Curtea dispune înmânarea înscrisurilor reprezentantului Ministerului Public, pentru a le studia.

Curtea încuviințează proba cu înscrisuri solicitată de către apelanta-intimată-inculpată **RM** și dispune administrarea ei prin depunerea la dosarul cauzei.

Nemaifiind cereri prealabile de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbateri.

Reprezentantul Ministerului Public extinde motivele de apel, în sensul neaplicării pedepsei complementare, o chestiune de netemericie, care deși nu este obligatorie, apreciază că este necesară aplicarea unei pedepse complementare.

În susținerea apelului declarat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, învederează faptul că acesta privește sentința penală nr.2873/18.12.2014 pronunțată de Tribunalul București - Secția I penală, în dosarul nr.22674/3/2014 pe care o critică din două motive: greșita individualizare a pedepsei aplicată atât sub aspectul cuantumului, pe care îl apreciază ca fiind unul redus, cât și sub aspectul modalității de executare, apreciind că se impunea și aplicarea pedepselor complementare prev. de art. 66 lit. a, b, n, o Cod penal.

Învederează Curții faptul că susține motivele depuse de către Parchet în scris.

Un prim motiv de apel vizează netemericia hotărârii atacate, sub aspectul pedepsei principale aplicate, apreciind că pedeapsa de 3 ani închisoare orientată spre minimul prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită de către apelanta-intimată-inculpată nu este aptă să realizeze scopurile și nu urmărește criteriile prev. de art 74 Cod penal – cu privire la individualizarea pedepsei.

În primul rând, referitor la modalitatea concretă de săvârșire a faptei, apreciază că aceasta denotă un grad de pericolozitate ridicat atât prin modul de săvârșire a infracțiunii, cât și prin prisma perioadei îndelungate în timp în decursul căreia s-a derulat activitatea infracțională, față de numărul mare de acte materiale, poziția deținută de către intimata-persoană vătămată și prin faptul că din modalitatea în care a acționat apelanta-intimată-inculpată a rezultat că a premeditat și pregătit cu ingeniozitate săvârșirea infracțiunii și modalitățile în care a acționat în vederea obținerii în mod evident injust a unui folos patrimonial.

Solicită a se observa că la stabilirea pedepsei, instanța de fond are în vedere lipsa antecedentelor penale ale inculpatei, care deși reprezintă un aspect important, totuși nu reprezintă un motiv suficient prin el însuși pentru a justifica coborârea pedepsei atât de sever spre minimul prevăzut de lege raportat la celelalte criterii de individualizare.

În ceea ce privește valoarea socială ocrotită de lege și care a fost încălcată prin săvârșirea infracțiunii, arată că aceasta este una extrem de importantă, întrucât infracțiunea de șantaj reprezintă o infracțiune îndreptată împotriva libertății psihice a persoanei, fiind de natură să creeze o temere, o tulburare atât societății, prin faptul că se poate săvârși o astfel de infracțiune, cât și, în particular, persoanei vătămate. În acest sens, solicită a se avea în vedere că apelanta-intimată-inculpată a avut în vedere poziția pe care o deținea intimata-persoană vătămată la momentul săvârșirii infracțiunii, a profitat și a încercat să speculeze acest lucru, extrem de mult.

Referitor la argumentul instanței de fond că ar fi putut exista un scop legitim pentru săvârșirea infracțiunii și anume existența unor datorii, arată că

deși instanța de fond motivează că în pofida tuturor demersurilor și a tuturor probelor administrate în faza de cercetare judecătorească nu a rezultat existența unor datorii pe care să le fi avut persoana vătămată către inculpată, totuși aceeași instanță acceptă că și în cazul în care s-ar fi putut demonstra existența acestor datorii, există fapta și sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, lăsând astfel un dubiu și anume atât posibilitatea existenței unui scop legitim, deși tot instanța arată că din probele administrate nu a rezultat acest lucru, solicitând a se observa că într-adevăr nu există nicio probă în acest sens.

Pe de altă parte, precizează că existența datoriilor, chiar reale dacă ar fi fost, este extrem de periculoasă o astfel de abordare, respectiv a spune că pericolozitatea este mai scăzută dacă ar fi urmărit un scop legitim, întrucât aceasta ar însemna că s-ar da libertate persoanelor să își facă dreptate singure, lucru inadmisibil de către norme sociale și de cele penale.

Așa cum a precizat mai sus, reiterează argumentul potrivit căruia nu rezidă din nicio probă administrată în cauză existența acestor datorii, de altfel, inculpata având la îndemână posibilitatea utilizării căilor legale dacă aceste datorii ar fi existat, neexistând nicio tentativă de a fi dată în judecată persoana vătămată pentru a solicita aceste datorii.

Mai mult, precizează că inculpata motivează în mod surprinzător că nu s-ar fi putut judeca cu persoana vătămată având în vedere poziția acesteia, în schimb însă nu a împiedicat-o nimic să săvârșească infracțiunea de șantaj împotriva persoanei vătămate, să îi trimită sms-uri în mod repetat prin care amenința și îi solicita sume de bani pentru a nu dezvălui chestiuni imaginare despre aceasta și familia acesteia.

În ceea ce privește motivul de apel privind aplicarea pedepselor complementare, față de gravitatea faptei, apreciază că se impune aplicarea pedepselor complementare prev. de art. 66 lit. a, b, n, o Cod penal, date fiind particularitățile infracțiunii de șantaj, modul în care a acționat inculpata – formularea unui număr mare de mesaje tip SMS, apelarea persoanei vătămate la numerele de telefon pe care aceasta le avea, modalitățile concrete de săvârșire.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei principale, apreciază că pedeapsa a fost aplicată într-un quantum extrem de blând și de nejustificat, în condițiile în care instanța de fond deja a dat dovadă de clemență prin aplicarea unei pedepse sever orientate spre minimul special prevăzut de lege, motiv pentru care apreciază că în considerarea aceluiași elemente nu se justifică dublarea clemenței și prin aplicarea unei modalități de executare extrem de ușoare.

În atare condiții, apreciază că se impune **aplicarea unei pedepse în regim de detenție** astfel încât să se realizeze scopul preventiv și educativ al pedepsei, având în vedere că singurul regim apt să realizeze reeducarea inculpatei ar fi ca executarea pedepsei să se realizeze în regim de detenție.

Pentru aceste motive, în temeiul art.421 pct.2 lit.a Cod de procedură penală solicită admiterea apelului declarat de parchet, desființarea Sentinței

penale atacate, și rejudecând să fie pronunțată o hotărâre legală și temeinică în sensul celor solicitate.

Avocatul din oficiu al apelantei-intimate-inculpate, având cuvântul, pe apelul declarat de apelanta-intimată-inculpată, în temeiul art.421 alin.2 lit.a Cod de procedură penală, solicită admiterea în parte.

Astfel, susține că un motiv de apel vizează solicitarea de schimbare de încadrare juridică, astfel cum a susținut și în scris, și ca, văzând și poziția intimatei-persoane vătămate, insistă în admiterea acestui motiv de apel, în sensul schimbării încadrării juridice din infracțiunea de șantaj în infracțiunea de hărțuire prev. de art.208 alin.2 Cod penal.

În ceea ce privește cuantumul pedepsei aplicate de către instanța de fond, în cazul admiterii motivului de apel privind schimbarea de încadrare juridică, solicită o individualizare, față de împrejurarea că scad limitele de pedeapsă.

În situația în care va fi respinsă solicitarea de schimbare de încadrare juridică, solicită a fi menținută pedeapsa aplicată de către instanța de fond, arătând că este de acord cu modalitatea de executare a pedepsei stabilite de către instanța de fond, prev. de art.61 Cod penal, apreciind că măsurile de supraveghere sunt destul de drastice, solicitând a fi avute în vedere toate circumstanțele, precum și împrejurarea că s-a supus tuturor cerințelor legii, prezentându-se și recunoscând săvârșirea faptelor.

În ceea ce privește motivul de apel privind cheltuielile de judecată, învederează Curții faptul că i-a explicat apelantei-intimate-inculpate că nu poate fi scutită de la plata lor, aceasta înțelegând.

La întrebarea Curții dacă susține acest motiv de apel în instanță, avocatul din oficiu susține că în calitate sa de avocat nu le susține, însă apelanta-intimată-inculpată înțelege să le susțină în sensul că nu este de acord cu suma de 12.500 lei cheltuieli judiciare stabilite de către instanța de fond.

Pe apelul declarat de Parchet, solicită respingerea acestuia conform art.421 alin.1 lit.b Cod de procedură penală, apreciind hotărârea atacată ca fiind legală și temeinică în privința pedepsei aplicate inculpatei, pe considerentul că o pedeapsă în regim de detenție este mult prea drastică în raport de infracțiunea săvârșită și de modalitatea de săvârșire, instanța de fond motivând că apelanta-intimată-inculpată nu a realizat la momentul săvârșirii infracțiunii gravitatea acesteia, fiind luate în considerare și împrejurările că este încadrată în muncă, motiv pentru care i-a stabilit în cadrul măsurilor de supraveghere și prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității-respectiv pentru Grădinița Ion Creangă din Galați pe o perioadă de 60 de zile.

În consecință, consideră că în mod nejustificat parchetul formulează apel împotriva unei sentințe penale pe care apărarea o consideră temeinică din punct de vedere legal și moral.

În ceea ce privește motivul de apel al parchetului privind aplicarea pedepselor complementare prev. de art.66 Cod penal, consideră că aplicarea

acestora nu este utilă cauzei, întrucât pedeapsa de 3 ani cu aplicarea art.91 Cod penal este suficientă pentru realizarea și îndreptarea faptei săvârșite de către apelanta-intimată-înculpata.

Solicită schimbarea de încadrare juridică astfel cum a susținut-o, arătând că apărarea consideră că apelanta-intimată-înculpata nu a săvârșit infracțiunea de șantaj, ci infracțiunea de hărțuire, așa cum a depus motivele și cum au fost și concluziile în fața instanței de fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a apelului declarat de apelanta-intimată-înculpata ca nefondat.

În ceea ce privește solicitarea de schimbare de încadrare juridică, susține că aceasta a fost învederată și în fața instanței de fond, instanța de fond motivând în mod just de ce activitatea inculpatei nu se încadrează în infracțiunea de hărțuire, având în vedere că între infracțiunea prev. de art.207 Cod penal și cea prev. de art.208 Cod penal ar putea exista asemănări, însă există o deosebire esențială și anume șantajul a fost considerat infracțiune, fiind reprimat de legiuitor, întrucât constrângerea psihică are ca scop dobândirea în mod injust a unui folos nepatrimonial sau patrimonial, pe câtă vreme infracțiunea de hărțuire sexuală este incriminată numai pentru existența constrângerii psihice și a stării de șicanare a persoanei vătămate, legiuitorul apreciind că este necesară incriminarea infracțiunii de hărțuire fie și numai în considerentul creării unei stări de disconfort persoanei hărțuite.

De altfel, arată că nu aceasta a constituit situația de fapt, întrucât din întregul probator administrat rezultă că inculpata i-a solicitat în mod repetat persoanei vătămate o sumă de bani, încadrându-se extrem de bine în infracțiunea de șantaj, aproape ca într-un exemplu de școală, fiind întrunite elementele constitutive nepunându-se problema că scopul pe care l-a urmărit inculpata a fost doar unul de șicanare și de tracasare a persoanei vătămate, ci evident a urmărit obținerea unui folos patrimonial, așa cum reiese din mesajele tip sms și din toate probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești, declarațiile martorilor.

Pentru aceste motive, apreciază că solicitarea apelantei-intimate-înculpate de schimbare a încadrării juridice nu este una fondată, fapt pentru care solicită respingerea acesteia, cu solicitarea de a se constata că încadrarea juridică reținută de către instanța de fond este cea corectă.

În ceea ce privește motivul de apel privind cheltuielile judiciare, apreciază că acestea au fost în mod corect stabilite și în raport de activitățile ce au fost desfășurate, se impune ca acestea să rămână la cuantumul stabilit de către instanța de fond.

În ceea ce privește solicitarea de individualizare a pedepsei, arată că nu este de acord cu motivele invocate de către inculpata, față de motivele de apel ale parchetului.

Avocatul din oficiu al apelantei-intimate-înculpate, având cuvântul în replică, solicită a se observa că reprezentantul Ministerului Public a pus concluzii pe infracțiunea de hărțuire sexuală, însă apărarea se referă la hărțuirea prev. de art.208 Cod penal.

Reprezentantul Ministerului Public susține că s-a referit la infracțiunea prev. de art.208 Cod penal, că a spus infracțiunea prevăzută de art.208 Cod penal.

Apelanta-intimată-inculpată RM, personal, având ultimul cuvânt, apreciază că acuzația de șantaj este nefondată, că niciun mesaj sau convorbire telefonică nu demonstrează că a cerut persoanei vătămate suma de 20.000 euro, mai mult existând un mesaj provocator trimis de Direcția Națională Anticorupție la data de 06.06.2014 în care i se precizează această sumă, iar ea răspunde în aceeași zi că „nu am cerut suma de 20.000 euro, dumneavoastră aveți datorie la mine, atât cât v-am scris în mai multe mesaje și scrisori”, precizând că ținea o corespondență în scris cu persoana vătămată pentru anumite probleme pe care nu putea să le discute la telefon și conform înțelegerii le trimitea în scris.

Învederează că plățile erau efectuate pentru persoana vătămată din banii inculpatei, urmând să îi primească ulterior, că o singură dată persoana vătămată i-a trimis suma de 1.500 lei prin mandat poștal și altă dată suma de 500 lei – pe data de 08.05.2014, când persoana vătămată a chemat-o la domiciliul său, acesta fiind motivul pentru care a insistat în convorbirile telefonice la care parchetul s-a opus cu înverșunare și care ar fi fost utile în aflarea adevărului.

Susține că la data de 08.05.2014 persoana vătămată a chemat-o la domiciliul său, dimineața la ora 6-precizând că nu chemi pe nimeni dimineața decât dacă ai o problemă de rezolvat, când i-a mai dat suma de 500 lei din datorie și suma de 300 lei pentru drum - așa cum a fost înțelegerea în momentul în care persoana vătămată a chemat-o, iar inculpata i-a spus că nu are bani de drum, persoana vătămată oferindu-se să îi plătească drumul dus-întors Galați-București pentru a veni să discute problemele, afirmând că poate aceasta a reprezentat factorul declanșator pentru supărarea inculpatei.

În ceea ce privește această ultimă sumă de 500 lei din datorie, susține că persoana vătămată i-a oferit-o motivând că are carduri neacoperite, că a făcut un mare efort și că îi va mai da bani atunci când va avea posibilitatea.

Susține că dovada faptului că lucra pentru persoana vătămată rezultă din copiile de pe cărțile de identitate care se aflau în posesia sa pentru a le folosi la furnizorii de utilități, însăși șefa de cabinet a persoanei vătămate, dna Iancu, de care a amintit la parchet, dar pe care nu a întrebat-o nimeni, știa de acest lucru, la fel și mama și fiica părții vătămate știau și însuși martorul părții vătămate declară la data de 19.11.2014 în fața instanței de judecată, deși nu s-a consemnat în declarație, înregistrarea audio fiind relevantă, că în urmă cu 3 ani „nu știu din ce motiv, cumnata mea a rugat-o pe inculpată să se ocupe de unul din apartamente”, precizând că de unul dintre apartamente chiar se ocupa, până la acel moment ocupându-se martorul.

Învederează faptul că a demonstrat că persoana vătămată a fost rău-platnică cu unele instituții, existând la dosar înscrisuri în acest sens, unele depuse de aceasta și unele trimise de A.N.A.F.-Galați.

În ceea ce privește lipsa de interes a parchetului în aflarea adevărului, arată că la pagina 16 rechizitoriu, la susținerea sa că există un contract interbancar cu Banca Transilvania pe numele său pentru Stanciu Livia, așa cum este specificat în contract, parchetul arată că nu există acest contract, pe care de altfel, l-a depus la dosar, pentru că l-a găsit acasă, fiind mirată că a scăpat de la percheziție.

Susține că la finalizarea urmăririi penale parchetul nu i-a prezentat dosarul de urmărire penală și nu s-a ocupat de strângerea de probe în favoarea sa, astfel cum prevede legea.

Susține că însăși oferta persoanei vătămate de a plăti transportul arată că avea interes să vină de la Galați.

Susține că nu i-a cerut niciodată suma de 20.000 de euro, ci doar datoria pe care o avea la ea, menționată în mesaje și pe care a cerut-o prin poștă, iar, în opinia sa, nu șantajează pe cineva și ceri banii prin poștă.

Apreciază că parchetul nu a fost niciodată curios dacă sunt sau nu fapte imaginare, acesta fiind și motivul pentru care a contestat cheltuielile judiciare efectuate de parchet în cuantum de 11.000 lei, având în vedere faptul că acuzația s-a făcut în baza mesajelor, iar percheziția nu avea rost să se facă la domiciliul său și că mai benefic ar fi fost obținerea unor relații la unele parchete din țară, indicând unde nu s-a ocupat nimeni respectiv la poliția Galați, la Parchetul Galați, -locurile unde se află obiectele de care menționează persoana vătămată că ar fi fost necesară identificarea și ridicarea lor.

În ceea ce privește starea de pericol invocată de către parchet, apreciază că aceasta este injustă, că a stat 12 ani lângă familia Stanciu, că a fost, așa cum menționează persoana vătămată în multe convorbiri și mesaje, ca din familie, și ca nici măcar atunci când a fost constrânsă în perioada când era arestată preventiv nu a prezentat în spațiul public nimic din ceea ce ar fi cunoscut, întrucât nu se poate ca în 12 ani să nu știi ceva.

Referitor la dovada existenței datoriei, susține că aceasta este dată de însăși declarația persoanei vătămate care arată că se ocupa de apartamentele din Galați, declarația martorului Radu Stanciu, care arată că se ocupa de cele necesare în Galați, mandatul poștal depus de persoana vătămată, dar și contractul emis de Banca Transilvania pe care parchetul nu l-a găsit.

Învederează faptul că până în vara anului 2010 știa că era angajată cu carte de muncă, moment în care a avut nevoie de eliberarea unei adeverințe și în care a constatat că i se rețineau cele necesare, dar fără a avea carte de muncă, că îi era foarte greu de verificat, întrucât aparținea de Baroul Tulcea și că nu a avut niciodată nevoie de o adeverință, mergând pe încredere. Susține că este menționat cuantumul datoriei în mesajul din data de 04.06.2014, în care inculpata precizează și multe scrisori, pe care partea vătămată spune că nu le-a primit, deși există facturi de la Poșta Română, una dintre ele fiind depusă la dosar, altele i-au fost ridicate, acolo fiind menționat cuantumul datoriei.

În ceea ce privește acuzația de nerecunoaștere, susține că această atitudine este una normală din moment ce toate mesajele sale nu au avut alt scop decât acela de a o determina pe persoana vătămată să îi plătească datoria și nu a urmărit niciun folos patrimonial, că nu a vrut decât banii pe care aceasta trebuia să îi dea, în susținere venind cu declarațiile martorului și ale persoanei vătămate, contract.

În ceea ce privește împrejurarea că persoana vătămată a depus copii de pe facturile de la utilități, susține că este normal că facturile nu le plătea pe numele său, întrucât contractele erau pe numele persoanei vătămate, dar că ea le plătea, sens în care a solicitat parchetului să se verifice la furnizorii de utilități 2-3 înregistrări video pentru a vedea dacă data plății corespunde cu prezența sa la ghișeu, aspect care nu a fost verificat.

În ceea ce privește importanța persoanei vătămate, consideră că parchetul încalcă normele de procedură penală și art.6 alin.1 C.E.D.O., unde se vorbește despre un proces echitabil, că datorită faptului că partea vătămată reprezenta o persoană în care se poate avea deplină încredere, a lucrat pentru aceasta „pe datorie”, având grijă să țină departe de persoana vătămată clienții nemulțumiți și foarte furioși ai soțului decedat și că în schimb a pierdut totul, i s-a dat toată viața peste cap, rămânând cu datorii la bancă, împrumutându-se la bancă pentru a plăti un avocat în cursul urmăririi penale și pierzând libertatea, absolut totul.

În ceea ce privește solicitarea parchetului de a se aplica o pedeapsă cu executare, susține că nu i s-a comunicat niciun punct de vedere asupra unei sesizări făcute către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, referitor la o faptă petrecută în penitenciar și care are legătură cu persoana vătămată, unde a indicat 8 martori și o evidență electronică.

În ceea ce privește cheltuielile judiciare, susține că acest motiv de apel se datorează faptului că acuzația s-a făcut în baza mesajelor.

Solicită admiterea apelului său și respingerea apelului declarat de Parchet.

Curtea reține cauza în pronunțare.

CONSIDERENTE:

Deliberând asupra apelurilor penale de față, constată următoarele:

Prin **sentința penală nr.2973/18.12.2014, Tribunalul București – Secția I Penală**, în baza art.386 Cod procedură penală, a respins cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpata RM, ca neîntemeiată.

În baza art.207 alin.2 și 3 Cod penal cu aplic. art.13¹ din Legea nr.78/2000 a dispus condamnarea inculpatei RM la pedeapsa de 3 ani închisoare.

În baza art.91 Cod penal a suspendat sub supraveghere executarea acestei pedepse pe un termen de încercare de 3 ani, calculat de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În baza art.93 alin.1 Cod penal, a dispus ca pe durata termenului de încercare condamnată trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a/. să se prezinte la Serviciul de Probațiune la datele fixate de acesta; b/. să primească vizitele Consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c/. să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d/. să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă; e/. să comunice informații și documente de natură să permită controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art.93 alin.2 Cod penal, a impus condamnatei obligația să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art.93 alin.3 Cod penal, s-a dispus ca pe parcursul termenului de încercare condamnată să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, în cadrul Grădiniței cu program normal „Ion Creangă” din Galați sau în cadrul Grădiniței cu program normal nr.34 din Galați, pe o perioadă de 60 de zile lucrătoare.

În baza art.91 alin.4 Cod penal, a atras atenția inculpatei asupra disp. art. 96 Cod penal.

În baza art.241 alin.1 lit.b Cod procedură penală, a constatat încetată de drept măsura arestării preventive luată față de inculpată prin încheierea din 10.06.2014 a Tribunalului București - Secția I-a Penală.

În baza art.242 Cod procedură penală a respins, ca rămasă fără obiect, cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive formulată de inculpata la termenul din 17.12.2014.

În baza art.72 Cod penal a dedus din pedeapsă reținerea și arestarea preventivă de la 10.06.2014 la zi.

În baza art.339 alin.3 lit.b Cod procedură penală a dispus punerea de îndată în libertate a inculpatei de sub puterea M.A.P. nr.205 U.P./10.06.2014 emis de Tribunalul București - Secția I-a Penală dacă inculpata nu e reținută sau arestată în altă cauză. Executorie sub aspectul măsurii preventive în baza art. 339 alin.4 Cod procedură penală.

În baza art.112 alin.1 lit.b Cod penal, a confiscat de la inculpata următoarele bunuri folosite în săvârșirea infracțiunii: un telefon „Smartphone Sony Ericsson Xperia” cu seria IMEI 35814804039269-3, telefon „Samsung”, carcasă de plastic culoare neagră, cu seria IMEI 35841405159609-7; cartela SIM cu seria IMSI 1103150092301P04G7 (identificată cu SIM 04 în procesul verbal de percheziție informatică), cartela SIM cu seria IMSI 1402212309194P11 (identificată cu SIM 05 în procesul verbal de percheziție informatică).

A luat act că partea vătămată SLDnu s-a constituit parte civilă în cauză.

S-a dispus ca onorariul avocatului din oficiu desemnat pentru inculpată, în sumă de 200 lei, să fie avansat din fondurile Ministerului Justiției.

În baza art.274 alin.1 Cod procedură penală a obligat inculpata la plata sumei de 12.500 lei, cheltuieli judiciare către stat (din care 11.000 lei reprezintă cheltuielile judiciare stabilite în faza de urmărire penală).

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr.224/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a corupției a fost trimisă în judecată, în stare de arest inculpata RM, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj, prev. de art.207 alin.2 și alin. 3 Cod penal cu aplic. art.13¹ din Legea nr.78/2000.

S-a reținut, în esență, că în perioada august-septembrie 2013 - 03 iunie 2014, inculpata RM a amenințat-o pe persoana vătămată SLD cu darea în vileag către presă a unor fapte imaginare, compromițătoare pentru persoana vătămată și pentru soțul acesteia, dacă persoana vătămată nu îi remitea suma de 20.000 de euro, fapta fiind săvârșită în scopul obținerii de către inculpată în mod injust a unui folos patrimonial, constând în suma solicitată.

La urmărirea penală s-au administrat următoarele probe: (...)

În instanță, inculpata a precizat că nu dorește să fie audiată și și-a menținut declarațiile de la urmărirea penală.

Au fost audiați SR și OCG, în timp ce maritorii SD și DF nu au dorit să dea declarație în instanță, fiind fii ai inculpatei.

Pentru inculpată s-a administrat proba cu acte.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut următoarea situație de fapt:

În perioada august-septembrie 2013 – 03 iunie 2014, inculpata RM a amenințat-o pe persoana vătămată SLD cu darea în vileag către presă a unor fapte imaginare, compromițătoare pentru persoana vătămată și pentru soțul acesteia, dacă persoana vătămată nu îi remitea suma de 20.000 de euro, fapta fiind săvârșită în scopul obținerii de către inculpată în mod injust a unui folos patrimonial, constând în suma solicitată.

Deși nu au relevanță, cu privire la existența infracțiunii de șantaj (fapta existând și dacă pretinsa datorie a părții vătămate ar fi reală), nu s-a putut stabili cu certitudine, în ciuda verificărilor făcute de către instanță, mobilul săvârșirii faptei, cu alte cuvinte, dacă exista sau nu vreo datorie a părții vătămate SLD față de inculpată.

Situația de fapt se dovedește în parte și cu susținerile inculpatei, care arată că procedând cum a procedat, a urmărit să-și recupereze datoria de la partea vătămată, recunoscând astfel, implicit, că a amenințat-o pe partea vătămată.

În drept, s-a apreciat că încadrarea juridică dată faptei este corectă, fiind făcute următoarele precizări:

Avându-se în vedere că alineatul 1 al art.207 din Codul penal sancționează constrângerea, definită într-un sens larg, care cuprinde orice modalitate de a-i impune persoanei să facă sau să nu facă ceva împotriva voinței sale, iar alineatul 2 al aceluiași articol prevede o formă aparte a constrângerii, respectiv amenințarea cu darea în vileag a unei fapte reale sau imaginare, compromițătoare pentru persoana amenințată ori pentru un

membru de familie al acesteia, iar inculpata a recurs tocmai la această formă specială de constrângere, tribunalul a apreciat că nu se impune reținerea și a alineatului 1 al art.207 Cod penal, în încadrarea juridică a faptelor săvârșite.

Apoi, instanța de fond reține că infracțiunea nu s-a consumat decât în momentul în care inculpata a reușit să-i transmită persoanei vătămate amenințările cu darea în vileag a unor fapte imaginare, compromițătoare pentru persoana vătămată și pentru soțul acesteia, și i-a solicitat o sumă de bani pentru a nu acționa astfel. Repetarea acestor amenințări la date ulterioare se integrează în chip natural în activitatea infracțională unică ce constituie elementul material al infracțiunii de șantaj.

De asemenea, s-a reținut că în cauză există o unitate naturală de infracțiune, tentativa pedepsibilă la infracțiunea de șantaj, săvârșită în perioada august/septembrie 2013 - decembrie 2013, pentru că este o formă mai puțin gravă a aceleiași infracțiuni, este absorbită în mod natural în infracțiunea consumată de șantaj.

La filele 202 și urm. din dosar instanță, inculpata a formulat o cerere de schimbare a încadrării juridice a faptei, după cum, în ultimul cuvânt, a criticat și reținerea disp. art.13¹ din Legea nr.78/2000.

Deși criticarea reținerii disp. art.13¹ din Legea nr.78/2000 a fost formulată tardiv procedural, prima instanță a analizat pe fond această susținere, întrucât ea este, oricum, neîntemeiată.

Competența Direcției Naționale Anticorupție este atrasă de disp. art.1 lit.a din Legea nr.78/2000, partea vătămată fiind o persoană ce face parte dintr-o autoritate publică, mai exact, din autoritatea judecătorească.

Deosebirea dintre infracțiunea de amenințare (art.206 alin.2 Cod penal) și infracțiunea de șantaj este aceea că la șantaj insufierea stării de temere urmărește, neapărat, obținerea unui folos material (patrimonial) pentru autor sau pentru altă persoană, în timp ce la amenințare, insufierea stării de temere se produce din alte motive, nu patrimoniale.

În aceste condiții, întrucât inculpata a urmărit recuperarea sumei de 2000 de euro pretins datorată de partea vătămată, fapta inculpatei este șantaj, iar nu amenințare.

Nu are relevanță pentru existența faptei, împrejurarea că inculpata a considerat că era îndreptățită să primească banii solicitați, câtă vreme mijloacele folosite sunt injuste, ating libertatea morală a părții vătămate, fiind de aceea incriminate penal.

Nu poate fi reținută nici infracțiunea prev. de art.208 alin.2 Cod penal pentru că, deși, ambele infracțiuni provoacă o stare de temere, această stare de temere este insufiată și are scopuri diferite.

Astfel, la șantaj, convorbirile telefonice au ca scop obținerea unui folos material, în timp ce în privința hărțuirii sexuale, convorbirile telefonice urmăresc șicanarea, deranjarea părții vătămate, starea de temere fiind indusă tocmai de frecvența sau conținutul acestora.

Nu au fost reținute nici disp. art.20 alin.2 Cod penal privind starea de necesitate, întrucât inculpata nu se află într-un pericol grav, care să-i impună acesteia necesitatea de a acționa în maniera în care a făcut-o.

Nu au fost reținute nici disp. art.75 alin.1 lit. a Cod penal, deoarece nerestituirea unei sume de bani nu constituie un act de provocare în înțelesul legii penale.

Cât privește invocarea disp. art.30 și 43 C.p. (eroarea și starea de recidivă), ele chiar nu au vreo legătură cu cauza de față.

Prin urmare, în drept, instanța de fond a apreciat că fapta inculpatei întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.207 alin.2 și 3 Cod penal cu aplic. art.13¹ din Legea nr.78/2000, (text de lege în baza căruia inculpata a fost condamnată.

La stabilirea și aplicarea pedepsei au fost avute în vedere disp. art.74 Cod penal.

Tribunalul a reținut că gradul de pericol creat pentru valoarea ocrotită este unul mediu, în condițiile în care fapta nu a produs un rezultat de o gravitate deosebită sau alte consecințe deosebite.

A mai reținut tribunalul că inculpatul a considerat că scopul faptei este unul legitim, și anume recuperarea unei datorii, ceea ce iar constituie un indiciu de pericolozitate mai scăzut.

Instanța a reținut că inculpata nu are antecedente penale până la vârsta de 56 de ani, a fost încadrată în muncă, are 2 copii majori.

Tribunalul a reținut și că, cel puțin în ultimul cuvânt, inculpata a recunoscut că a amenințat partea vătămată, urmărind să-și recupereze datoria.

În aceste condiții și ținând cont și de perioada de mai bine de 6 luni petrecută de inculpată în arest preventiv, tribunalul a apreciat că aplicarea unei pedepse cu închisoarea în cuantum de 3 ani închisoare (minimul special) este suficientă pentru asigurarea îndeplinirii scopului educativ al pedepsei, scop educativ al pedepsei ce poate fi atins și fără privarea de libertate a inculpatei, adică prin aplicarea disp. art.91 Cod penal, privind suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Drept urmare, instanța de fond a suspendat executarea pedepsei sub supraveghere pe un termen de încercare de 3 ani, calculat de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

Deși inculpata a solicitat reducerea cheltuielilor judiciare de la urmărirea penală, această măsură nu se impune, în condițiile în care, în cauză s-au efectuat percheziții informatice, folosirea unui colaborator cu identitate diferită de cea reală, interceptări de comunicații la mai multe numere de telefon, supravegherea video, audio și prin fotografiere a inculpatei, etc., acte complexe care au necesitat resurse financiare importante.

În concluzie suma de 11.000 lei cheltuieli judiciare stabilite la urmărirea penală a fost apreciată ca fiind justificată, aceasta fiind adăugată la suma și cheltuieli judiciare moderate în faza de judecată, în total inculpata fiind

obligată la plata sumei de 12.500 lei cheltuieli judiciare către stat, în baza art.274 alin.1 Cod procedură penală.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel în termen legal, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. și inculpata RM.

Motivul de apel al Parchetului vizează greșita individualizare a pedepsei aplicate inculpatei RM, atât sub aspectul cuantumului pedepsei, cât și a modalității de executare a acesteia.

În acest sens, Parchetul a făcut trimitere la dispozițiile art.13¹ din Legea nr.78/2000 actualizată, potrivit cărora în cazul infracțiunii de șantaj prev. de art.207 Cod penal, în care este implicată o persoană dintre cele prevăzute la art.1 (persoana vătămată SLD fiind o persoană care face parte dintr-o autoritate publică, mai exact din autoritatea judecătorească), limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

S-a arătat totodată că inculpatei RM i se impută comiterea unei infracțiuni contra libertății psihice la adresa unei persoane cu funcție de demnitate publică, al cărui nume și funcție (președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție și membru de drept al C.S.M.) sunt cunoscute în spațiul public.

Deși persoana vătămată SLD este un reper de moralitate, profesionalism, corectitudine și demnitate, inculpata RM a atentat la deontologia sa, cu scopul de a obține avantaje necuvenite bănești.

Astfel, inculpata RM este cercetată pentru infracțiunea de șantaj care prezintă un grad ridicat de pericol social, rezultând nu numai din limitele mari de pedeapsă stabilită de legiuitor, cât și din natura și gravitatea faptei, precum și din conduita acesteia.

Din actele existente la dosarul cauzei, rezultă că inculpata RM nu a recunoscut săvârșirea faptei.

Aceasta a avut o atitudine nesinceră, necooperantă, neasumându-și vinovăția, încercând să inducă ideea că acțiunile sale au fost justificate de preexistența unor datorii ale persoanei vătămate SLD.

În opinia parchetului, inculpata RM a întreprins acțiuni din care rezultă disprețul pentru justiție, autoritate, încercând să aducă o umbră de îndoială cu privire la corectitudinea anchetei penale și imparțialitatea magistraților.

De asemenea, s-a mai arătat că, prin toată conduita sa procesuală, inculpata RM a încercat să-și creeze o imagine de „victimă a sistemului”.

În contextul acestei atitudini procesuale a inculpatei RM, perspectiva reeducării și corijării acesteia este improbabilă în lipsa unei sancțiuni care să determine atingerea scopului legal al pedepsei.

S-a mai susținut de către Parchet că toate probele, respectiv declarațiile persoanei vătămate, declarațiile martorilor audiați în cauză, cât și înscrisurile existente la dosarul cauzei, conduc la o singură concluzie „inexistența datoriilor invocate de către inculpată, astfel că în mod greșit, instanța de fond a echivalat această situație, a probării inexistenței vreunei datorii cu imposibilitatea probării existenței/inexistenței datoriilor”.

În concluzie, Parchetul a solicitat majorarea pedepsei de 3 ani închisoare, aplicată inculpatei RM pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj și înlăturarea modalității de suspendare sub supraveghere a executării pedepsei, ca urmare a neîndeplinirii condițiilor prev. de art.91 Cod penal.

Inculpata RM a invocat următoarele motive de apel:

Un prim motiv de apel se referă la schimbarea încadrării juridice din art. 207 alin. 2 și 3 cu aplic. art.13¹ din Legea nr. 78/2000 actualizată în art.208 alin. 2 cu aplic. art.75 lit. a Cod penal și art.20 alin. 2 Cod penal.

În ceea ce privește acuzația de șantaj, inculpata RM a arătat că aceasta nu se bazează decât pe declarația (neînregistrată audio și video) a persoanei vătămate SLDși a martorului Radu Stanciu, care îi este cumnat.

De asemenea, a mai susținut că procurorii D.N.A. au favorizat-o pe persoana vătămată SLDși au dat dovadă de lipsă de interes în aflarea adevărului.

Deși în declarația din data de 10.06.2014 a susținut că utilitățile pentru unul dintre apartamentele persoanei vătămate SLDau fost plătite printr-o convenție de direct debit, încheiată cu Banca Transilvania, în rechizitoriu (fila 16) se arată că nu a existat o astfel de convenție.

În ceea ce privește copiile cărților de identitate care s-au găsit la percheziție, acestea i-au fost date de către persoana vătămată SLDîn luna aprilie a anului 2011, pentru a le folosi, dacă este cazul la furnizorii de utilități.

Inculpata RM a mai arătat că percheziția efectuată a avut drept scop doar confiscarea de la ea a oricărui petec de hârtie care ar fi putut compromite imaginea SLD.

Referitor la aplicarea dispozițiilor art.20 alin.2 Codul penal privind starea de necesitate, inculpata RM a arătat că, în urma arestării preventive, mica sa afacere din care își câștiga traiul zilnic s-a ruinat.

În ceea ce privește aplicarea art.13¹ din Legea nr.78/2000 actualizată, inculpata RM a arătat că, „nu a lucrat pentru președinta Curții Supreme ci doar pentru omul Doina Livia Stanciu” iar activitatea sa nu are nicio legătură cu funcția pe care o deține persoana vătămată.

Al doilea motiv de apel al inculpatei RM vizează înlăturarea cheltuielilor judiciare efectuate de către D.N.A., în sumă de 11.000 lei, la care a fost obligată de către instanța de fond, considerându-le nejustificate.

La dosarul cauzei, inculpata RM a depus în copie contractul de plată prin direct debit intrabancar, încheiat cu S.C. RM Întreprinzător Individual, prin care la rubrica client figurează SLD.

Deși legal citată, în conformitate cu art.353 alin.1 Cod penal, persoana vătămată SLDnu s-a prezentat în fața instanței de apel, solicitând, prin cerere scrisă, ca judecata cauzei să se desfășoare în lipsa sa.

De asemenea, a solicitat să se ia act de declarațiile date în cursul urmăririi penale prin aplicarea dispozițiilor art.420 alin.11 Cod procedură penală rap. la art.374 alin.7 Cod procedură penală, achiesând în integralitate, la motivul invocat de către Parchet.

În ședința publică din data de 22.04.2015, la cererea procurorului, s-a dispus efectuarea unei adrese către Înalta Curte de Casație și Justiție pentru ca persoana vătămată SLDa să facă precizări cu privire la cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpata RM, în art.208 Cod penal, întrucât potrivit art.208 alin.3 Cod penal, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Pentru termenul de judecată din data de 20.05.2015, persoana vătămată SLDa depus precizările necesare solicitând, pe această cale, respingerea cererii de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de șantaj în infracțiunea de hărțuire.

În ceea ce privește infracțiunea de șantaj, persoana vătămată SLDa susținut că inculpata RM a comis această faptă în modalitățile prev. de art.2 și 3 ale art.207 Cod penal cu referire la art.13¹ din Legea nr. 78/2000 actualizată.

Raportat la considerațiile teoretice arătate în cererea precizatoare, persoana vătămată SLDa susținut că, sub aspectul laturii obiective, constrângerea exercitată de către inculpata RM asupra persoanei sale a constat în amenințările verbale - directe și prin intermediul mesajelor telefonice - de a-i remite suma pretinsă de 20.000 euro, aceasta având convingerea că funcția de președinte al instanței supreme, pe care o exercită, ar fi obligat-o să cedeze relativ ușor șantajului, pentru a evita implicarea într-un eventual scandal public.

Totodată, se mai poate reține că, presiunile psihice – amenințările la care a fost supusă de către inculpata RM au fost directe și au constat în repercursiunile pe care le-a fi avut de suferit dacă nu se conforma solicitărilor acesteia.

Conduita adoptată de către inculpata RM pe parcursul cercetărilor a fost de totală nesinceritate. Acesta s-a apărat împotriva primei instanțe susținând că scopul acțiunilor sale a fost unul legitim, respectiv recuperarea unei datorii.

Lipsa oricăror dovezi în acest sens nu poate conduce decât la ideea că inculpata RM a acționat, în mod conștient și premeditat, în scopul de a dobândi în mod injust un folos patrimonial și că, în mod deliberat, a încercat să atenueze gravitatea faptei invocând datorii inexistente.

Deși inițial a susținut că o parte din banii solicitați reprezentau onorarii de avocat, restituite personal părților din dosar, cărora soțul său, Stanciu Andrei, nu le-a mai putut asigura apărarea, urmare a decesului, când Parchetul i-a solicitat detalii și dovezi cu privire la aceste pretinse datorii, inculpata RM nu a putut preciza cuantumul exact al acestora și nu a prezentat probe din care să rezulte că din banii personali ar fi făcut astfel de plăți.

Pe parcursul cercetărilor, inculpata RM adoptând aceeași conduită nesinceră, a dat alte conotații sumei de 20.000 euro, inventând alte pretinse datorii, spunând că banii ar fi reprezentat plata pentru munca prestată la cabinet în timpul vieții soțului său, S. A. și neachitată acesteia.

Or, este de-a dreptul neverosimil ca o persoană, și cu atât mai mult una aflată în nevoie, ar accepta ca ani de-a rândul să muncească fără să fie retribuită sau să achite din bani personali plata impozitelor și a diverselor utilități pentru imobilele deținute în Galați de familia sa.

Pe lângă faptul că, în fața primei instanțe, a demonstrat cu înscrisuri doveditoare (a se vedea fotocopiile chitanțelor depuse la dosar) că toate aceste plăți nu au fost făcute vreodată din banii personali ai inculpatei – în mod cert, dacă se făcea o verificare a veniturilor acesteia se putea constata cu ușurință imposibilitatea efectivă de a efectua astfel de plăți.

Orice om, care are reprezentarea echivalentului în lei a sumei de 20.000 euro, poate trage o concluzie cu privire la veridicitatea și, mai ales, seriozitatea susținerilor inculpatei, în sensul că banii ar reprezenta plăți făcute de aceasta pentru utilități.

Prima instanță ar fi trebuit să efectueze o analiză a conduitei inculpatei pe parcursul cercetărilor și să constate că inculpata RM, cu rea credință, și-a modificat în timp, în repetate rânduri, susținerile cu privire la preținsele datorii care ar reprezenta echivalentul sumei de 20.000 euro, și că a făcut-o în principal, pentru a masca activitatea de șantaj întreprinsă în realitate, iar în subsidiar, pentru că nu a putut proba, în niciun mod, vreuna din acele așa zise datorii invocate ca temei al cererii sale de a i se remite sume de bani.

În ceea ce privește aptitudinea amenințărilor proferate, de a o constrânge, se poate constata că această condiție necesară pentru existența elementului material al laturii obiective al infracțiunii este îndeplinită în cauză, în contextul în care s-au petrecut faptele, amenințările lansate demonstrând aceasta.

Urmarea imediată a infracțiunii de șantaj cerută de legiuitor s-a produs prin lezarea libertății psihice cât și prin crearea unei stări de temere, dovadă fiind împrejurarea că a solicitat sprijinul organelor de urmărire penală prin plângerea formulată.

A mai susținut persoana vătămată SLDcă, inculpata RM a avut un comportament tipic șantajistului și nu a acționat întâmplător, doar dintr-un impuls de moment, generat de o eventuală situație familială grea, conștientizând, totodată, că preținsele datorii reprezentând echivalentul sumei de 20.000 euro, puse în sarcina președintelui instanței supreme, ar avea potențialul de a-i compromite imaginea și de a-i leza reputația și astfel de a ceda ușor șantajului, cu atât mai mult cu cât amenințările au vizat și divulgarea către anumite trusturi de presă adevărate de astfel de informații, care ar fi fost intens mediatizate și chiar hiperbolizate.

Față de cele reținute mai sus, persoana vătămată SLDa solicitat respingerea cererii de schimbare a încadrării juridice, nefiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de hărțuire.

De precizat este și faptul că persoana vătămată SLDs-a conformat dispozițiilor Curții, ca urmare a solicitării procurorului de ședință, arătând în cererea depusă la dosarul cauzei în data de 18.04.2015 următoarele: „având în vedere că pentru infracțiunea de hărțuire acțiunea penală se pune în

mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, solicit, în eventualitatea în care instanța ar aprecia că ar fi întrunite în cauză elementele constitutive ale acestei infracțiuni, tragerea la răspundere penală a inculpatei”.

Examinând sentința atacată în raport de motivele de apel invocate, cât și sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art. 417 alin. 2 Cod procedură penală, Curtea constată următoarele:

Din verificarea actelor și lucrărilor dosarului rezultă că atât procurorii prin rechizitoriu, cât și judecătorul primei instanțe au dat o încadrare juridică corectă faptei de șantaj reclamată de persoana vătămată SLD (președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție și membru de drept al C.S.M.), în conformitate cu art.207 alin.2 și 3 Cod penal, cu aplic. art.13¹ din Legea nr. 78/2000 actualizată.

Varianta agravată a infracțiunii de șantaj este prevăzută și în Legea nr. 78/2000 actualizată, pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în cap. pct. III, secțiunea a 3-a (infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție).

Potrivit art. 13¹ din Legea nr.78/2000 actualizată, în cazul infracțiunilor de șantaj prev. de art.207 Cod penal, în care este implicată o persoană dintre cele prevăzute la art.1, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

În art.1 lit. a din Legea nr. 78/2000 actualizată, se prevede că, legea instituie măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție și se aplică persoanelor care exercită o funcție publică, indiferent de modul în care au fost investite, în cadrul autorităților publice sau instituțiilor publice.

Curtea Constituțională prin decizia nr.177 pronunțată la data de 28.03.2013 a decis că sintagma „în care este implicată o persoană”, desemnează atât fapta săvârșită de o persoană dintre cele prev. la art.1, cât și fapta săvârșită asupra unei persoane dintre cele prevăzute la art.1, neaducându-se atingere drepturilor părților la un proces echitabil.

În consecință, față de prevederile dispozițiilor art.13¹ din Legea nr. 78/2000 actualizată, cu referire la art.1 din același act normativ, critica inculpatei RM este nefondată.

De asemenea, Curtea constată că în mod corect judecătorul instanței de fond a respins cererea de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de șantaj prev. de art.207 alin.2 și 3 cu aplic. art.13¹ din Legea nr.78/2000 actualizată în infracțiunea de hărțuire, prev. de art.208 Cod penal.

În acord cu persoana vătămată SLD, Curtea reține că între infracțiunea de șantaj și hărțuire, deși există asemănări, ambele având ca obiect juridic relațiile sociale referitoare la libertatea psihică a persoanei, ele se deosebesc esențial, întrucât:

- infracțiunea de șantaj se referă la faptele care răsfrâng libertatea psihică a persoanei pe care o determină prin constrângere să facă acte pe care nu le-ar fi dorit să le efectueze, această constrângere fiind făcută în scopul obținerii unui avantaj patrimonial sau nepatrimonial.

- infracțiunea de hărțuire are în vedere anumite fapte apărute în viața modernă prin care o persoană de rea credință urmărește să îi creeze o stare de temere victimei, o urmărește fără drept sau fără un interes legitim și supraveghează locuința, locul de muncă, efectuează apeluri telefonice sau se folosește de alte forme de comunicare în mod abuziv.

În ceea ce privește infracțiunea de șantaj prev. de art.207 alin.2 și 3 cu aplic. art.13¹ din Legea nr.78/2000 actualizată, pentru care a fost trimisă în judecată inculpata RM și condamnată în primă instanță la 3 ani de închisoare cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, conform art.91 Cod penal, Curtea constată următoarele:

La data de 04.06.2014, a fost înregistrată sub nr.224/P/2014 la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. plângerea penală formulată de către Stanciu Livia Doina prin care a solicitat tragerea la răspundere penală a numitei RM pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj, prev. de art.207 Cod penal.

În aceeași zi, 04.06.2014, între orele 16:30 și 18:15 a fost audiată de către procurorii de caz, persoana vătămată SLD.

Ulterior, după reținerea și arestarea preventivă a inculpatei RM la data de 10.06.2014, persoana vătămată SLDa dat o nouă declarație în fața organelor de urmărire penală.

Analizând, prin coroborare, plângerea penală formulată cu declarațiile date în fața procurorilor, Curtea constată că lipsește condiția esențială pentru existența amenințării cu darea în vileag către presă a unor fapte reale sau imagine, compromițătoare pentru persoana vătămată Stanciu Livia Doina, astfel cum prevăd dispozițiile art.207 alin.2 Cod procedură penală.

În plângerea penală (fila 1 d.u.p.), persoana vătămată SLDa susținut că a fost șantajată de către RM în schimbul remiterii sumei de 20.000 euro cu divulgarea către presă, indicând postul TV Antena 3 cu darea în vileag unor date compromițătoare despre ea și familia sa.

Ceea ce e a tras, încă de la început, atenția Curții, este faptul că nici în declarațiile ulterioare persoana vătămată SLD nu a adus la cunoștința organelor de urmărire penală, faptele reale sau imagine, compromițătoare pentru aceasta și pentru soțul său S.A. cu care ar fi fost amenințată de către inculpata RM, prin intermediul mesajelor din data de 03.06.2014, în vederea obținerii unui folos material injust.

De menționat că legiuitorul a prevăzut, ca cerință esențială pentru existența laturii obiective a infracțiunii de șantaj, că fapta cu a cărei dare în vileag se amenință, reală sau imaginară, trebuie să fie de natură compromițătoare, să aibă aptitudinea de a aduce atingere onoarei, demnității, reputației persoanei la care se referă.

În declarația din data de 16.06.2014, persoana vătămată SLDa arătat că mesajele primite în ziua de 03.06.2014 au determinat-o să depună plângere, întrucât modul de formulare ale acestora și succesiunea în care au fost trimise au indignat-o, mai ales că anterior i-a fost milă de situația personală a inculpatei RM.

Verificând mesajele de timp SMS, trimise în data de 03.06.2014, de la postul telefonic 0746.884.191 (utilizate de către inculpata RM) și primite la postul telefonic 0752.028.460 (utilizat de către persoana vătămată SLD), Curtea constată că acestea au următorul conținut:

- ora 18:13 „*Dacă vă faceți socoteala, ve-ți avea mult mai mult de pierdut decât dacă îmi plăți mie datoria. Voi spune tot ce știi inclusiv despre dv. și am ce spune argumentat*”.

-ora 18:16 „*Vă credeți invincibilă dar vă garantez că tot ce voi spune va fi argumentat cu martori și acte*”.

- ora 18:34 „*De mâine vă voi trimite pe fax toate datele pe care le voi da presei*”.

- ora 19:17 „*Vreau doar să-mi trimiteți bani pe care mii datorați, mă puteți anunța cu un mesaj că i-ați pus la poștă*”.

În declarația din data de 04.06.2014 (fila 4 d.u.p.- vol. I) persoana vătămată SLD face următoarele precizări:

„Eu am perceput mesajele ca amenințări. Am înțeles din aceste mesaje că RM dorește doar banii și că susține că ar avea probe și înregistrări pe care le poate da presei. Nu am nici cea mai vagă idee la ce anume se referă, eu sunt sigură că nu există asemenea probe și înregistrări reale care să conțină informații compromițătoare la adresa mea sau a soțului meu. Eu am avut impresia că este cineva care o dirijează”.

Prin încheierea din data de 08.06.2014, judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului București – Secția I Penală a admis cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. și a dispus efectuarea percheziției domiciliare la locuința inculpatei RM și a numitului Susanu Dorin, precum și la punctul de lucru al agentului economic „RM Întreprindere Individuală” din Municipiul Galați.

Prin ordonanța nr.224/P/2014 din data de 08.06.2014 s-a dispus efectuarea percheziției autoturismelor deținute de RM și de membrii familiei acesteia.

În urma perchezițiilor efectuate în data de 09.06.2014, soldate cu reținerea inculpatei RM, Curtea constată că, în ceea ce privește fapta de șantaj reclamată de către persoana vătămată SLD nu s-au găsit „acte și informații compromițătoare”.

În declarația dată la termenul de judecată din 17.12.2014 în fața judecătorului instanței de fond, martorul OCG, concubinul inculpatei RM a arătat că dacă ar fi dorit aceasta, ar fi putut să le facă rău persoanei vătămate SLD sau soțului său Stanciu Andrei.

Totodată, martorul a mai declarat următoarele: „la moartea domnului S. arhiva cabinetului a fost arsă la mine în curte. Eu am făcut acest lucru la dispoziția doamnei SLD care i-a solicitat acest lucru inculpatei”.

Astfel, în raport de situația mai sus prezentată, Curtea constată că mesajele din data de 03.06.2014, transmise de către inculpata RM, persoanei

vătămate Stanciu Livia Doina, prin care invocă recuperarea unei datorii nu se circumscriu elementului material al laturii obiective a infracțiunii de șantaj prev. de art.207 alin.2 Cod penal.

La fila 19 din rechizitoriu (d.u.p. - vol.I) se arată că faptele pe care inculpata RM intenționa să le divulge cu privire la persoana vătămată SLD și membrii familiei sale sunt imaginare, întrucât nici persoana vătămată și nici soțului acesteia nu au avut și nu au vreo datorie față de inculpată.

De asemenea, procurorii de caz au mai susținut că faptele imaginare menționate (în condițiile în care nu s-a făcut această mențiune iar la dosar nu există nicio probă care să confirme acest aspect), „au potențialul necesar de a compromite imaginea persoanei vătămate, având în vedere calitatea acesteia de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție”.

Mai mult, procurorii de caz au susținut, în dezacord cu dispozițiile art.207 alin.2 Cod penal că „importanța funcției de felul celei deținute de persoana vătămată diversifică și lărgeste categoria informației imaginare cu caracter defăimător care sunt apte să lezeze reputația unei persoane și care, deși ar fi lipsite de importanță, ar fi intens mediatizate de către instituțiile de presă, doar pentru că se referă la președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție”.

În consecință, Curtea constată că mesajele din data de 03.06.2014 transmise de către inculpata RM, prin conținutul lor nu au fost de natură a crea o stare de temere persoanei vătămate SLD, punând-o în situația de a nu mai avea resursele morale necesare pentru a se opune pretențiilor acesteia.

Însăși persoana vătămată SLD, în plângerea penală din data de 04.06.2014, a susținut că inculpata RM nu i-a oferit „relații concrete despre natura și obiectul acestor aspecte”.

Referitor la mesajele denumite de către Parchet „anterior datei de 03.06.2014”, Curtea constată următoarele:

În plângerea penală (dactilografiată) din data de 04.06.2014, persoana vătămată SLD a adus la cunoștință organelor de urmărire penală că, în afară de apelurile telefonice și mesajele telefonice primite din partea inculpatei RM, în data de 02.06.2014 a fost contactată telefonic și de o persoană necunoscută, posibil ziarist, de la postul telefonic 0740.934.811, care i-a cerut „relații despre faptul că ar fi angajat o persoană fără forme legale, situație ce poate avea legătură cu amenințările numitei RM”.

În aceeași zi, 04.06.2014, audiată fiind între orele 16:30 și 18:15 de către procurorii de caz, persoana vătămată SLD a susținut următoarele: „tot aseară pentru că am verificat folder-ul de mesaje primite din telefon, am constatat că am primit două mesaje de la un număr necunoscut, 0740.934.811”.

1- ora 19:21, „Tue”, prescurtare „Tuesday „Vă voi contacta să confirmați sau să infirmați anumite aspecte legate de o angajare fără forme legale a unei dm din Galați miau cf șase martori”.

2 - ora 16:07, „Mon”, prescurtare „Monday”, „*Vam trim săpt trecută un mes pentru joi credeți că puteți stabili o oră pt discuții*”.

„Este posibil ca aceste mesaje să fi fost trimise de pe numărul de apel necunoscut în perioada anterioară. Eu am fost plecată în afara țării săptămâna trecută, astfel că este posibil ca mesajele să fi intrat după ce m-am întors în România. Nu le-am observat pentru să nu utilizez acest telefon prea mult. Este telefonul de serviciu primit de la Înalta Curte de Casație și Justiție”.

În declarația din data de 16.06.2014, persoana vătămată SLDa susținut că: „atunci când am verificat telefonul pentru a vă arata mesajele primite de la RM în 03.06.2014 am găsit și un mesaj primit anterior de la aceasta, nu știam că l-am primit. Arăt din nou să nu utilizez acest telefon în mod curent, nu primesc mesaje importante pe acesta, astfel că nu-mi verific mesageria”.

Astfel, în raport de contradicțiile existente între declarațiile persoanei vătămate SLD într-o perioadă scurtă de timp 04.06.2014 -16.06.2014, Curtea constată că mesajele „anterior datei de 3.06.2014” nu au dus la o încălcare a libertății psihice a acesteia, cu atât mai mult cu cât nu au fost menționate în plângerea penală formulată.

De altfel, trebuie precizat că Parchetul, atât prin rechizitoriu cât și prin motivul de apel invocat, solicită să se constate numai faptul că mesajele transmise de către inculpata RM de la numărul de telefon 0740.934.811 sporesc gravitatea amenințărilor adresate persoanei vătămate Stanciu Livia Doina.

Referitor la mesajele tip text din perioada 04.06.2014 – 07.06.2014 se arată în rechizitoriu că acestea nu se circumscriu elementului material al infracțiunii săvârșite de către inculpata RM „întrucât au fost adresate în fapt colaboratorului cu atâtă identitate decât cea reală și au fost răspunsuri la mesajele acestuia”.

S-a mai susținut de către procurii de caz că „aceste mesaje constituie probe în dovedirea infracțiunii săvârșite, întrucât scopul utilizării metodelor speciale de supraveghere și cercetare a fost acela de a obține probele necesare soluționării cauzei” (fila 18 d.u.p. – vol. I).

Contrar susținerilor procurorilor de caz, Curtea constată că urmărirea penală s-a desfășurat față de inculpata RM cu încălcarea dispozițiilor art.6 parag.1 comb. cu parag.3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și a prevederilor art.8 din Codul de procedură penală privind caracterul echitabil al procesului penal.

În art. 16 alin. 1 din Constituția României se stipulează că cetățenii sunt egali în fața legii și autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

De asemenea, Curtea de la Strasbourg, în jurisprudența sa, a arătat că respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale constituie esența unei societăți democratice.

În art.9 din Versiunea consolidată a Tratatului privind Uniunea Europeană se arată că, în toate activitățile sale Uniunea respectă principiul egalității cetățenilor săi, care beneficiază de o atenție egală din partea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor sale. Este cetățean al Uniunii orice persoană care are cetățenia unui stat membru. Cetățenia Uniunii nu înlocuiește cetățenia națională, ce se adaugă acesteia.

Că nu au fost respectate atât dispozițiile legii europene, cât și a legii interne o confirmă succesiunea actelor procesual penale efectuate de către procurorii de caz și anume:

La data de 04.06.2014, ora 14:30 s-a dispus interceptarea comunicațiilor realizate prin intermediul telefoanelor utilizate de RM și de alte persoane.

Totodată, prin ordonanța nr.224/P/2014 din data de 04.06.2014 s-a dispus supravegherea video, audio și prin fotografiere a persoanei RM.

În aceeași zi, 04.06.2014 între orele 16:30 și 18:15 a fost audiată persoana vătămată SLD.

.....

Întrucât prin încheierea din 04.06.2014 a Tribunalului București – Secția I Penală, definitivă nu s-a constatat că probele obținute în stare de provocare a inculpatei RM sunt nelegale, judecătorii instanței de apel, în calitatea lor de apărători ai libertăților individuale recunoscute pe plan european vor sancționa încălcarea art.6 alin.1 din Convenția Europeană, de către procurorii de caz.

De asemenea, lipsită de fundament legal este și susținerea din rechizitoriu, potrivit căreia inculpata RM a concretizat acțiunile cu care a amenințat-o pe persoana vătămată SLD la 08.06.2014, ora 15:42:34, când a apelat numărul de telefon ..., aparținând Antenei Grup și Antenei 3.

Că inculpata RM nu a manifestat gradul de pericolozitate prevăzut de norma juridică o confirmă dialogul fără finalitate din data de 08.06.2014, dintre aceasta și operatoarea posturilor TV Antena Grup și Antena 3 și anume:

- operatoare: alo, da.
- RM: bună ziua! alo!
- operatoare: bună ziua! da?
- RM: vreau și eu legătura ... eu știu ... cu cineva care ar putea să preia un gen de știre.
- operatoare: da, spuneți despre ce e vorba.
- RM: vroiam să vorbesc cu cineva, eu știu?
- operatoare: doamnă, eu nu! eu dacă v-am răspuns ... puteți vorbi cu mine. Dacă ... dacă nu... așteptați în altă zi, ca să răspundă altcineva.

De asemenea, Curtea constată că în mod netemeinic Parchetul a invocat pericolozitatea inculpatei RM, motivat de faptul că acesta a întreprins acțiuni de dispreț față de justiție și autoritate.

Mai mult, Parchetul prin motivul de apel declarat o acuză pe inculpata RM că și-a creat o imagine de „victimă a sistemului”, „aducând în acest mod o umbră de îndoială asupra corectitudinii anchetei penale și a imparțialității magistraților”.

Contrar susținerilor Parchetului, Curtea constată că urmărirea penală s-a efectuat de către procurorii de caz, în perioada 04.06.2014 – 27.06.2014, fără ca inculpatei RM să-i fie respectate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

În acest sens, se are în vedere faptul că procurorii de caz aveau obligația, în conformitate cu dispozițiile art.100 Cod procedură penală să strângă probe atât în favoarea cât și în defavoarea inculpatei RM, din oficiu sau la cerere.

Conform procesului-verbal din 09.06.2014, aflat la fila 51 d.u.p. – vol.II, organele de poliție judiciară au început efectuarea percheziției domiciliare la ora 06,15, în imobilul din Municipiul Galați fiind identificate următoarele persoane:

-la parter: RM și CCG

-la demisol: SD și S.D între orele 10:00 - 10:20 și 10:50 – 11:30, fila 58 d.u.p. – vol. II, au fost percheziționate de către ofițerii de poliție judiciară autoturismul marca Opel Astra, cu numărul de înmatriculare și punctul de lucru al agentului economic „RM Întreprindere Individuală”.

În procesul verbal de percheziție domiciliară se arată că „activitatea descrisă a început la ora 8:15 și s-a încheiat la ora 16:30, perioadă în care a fost consemnat și procesul verbal de percheziție domiciliară în două exemplare din care un exemplar se înmânează suspectei RM, fiind semnat de către:

-ofițeri de poliție judiciară: comisari șefi NN, AS, OA, comisari BG și PC și subcomisar PCD.

-avocat: Negară Bogdan

-Olaru Conrad George

-persoane percheziționate: RM și SD.

Ca urmare a audierii martorilor, fără ca procurorii de caz să administreze probe în favoarea inculpatei RM, în raport de declarațiile acesteia . Curtea constată că au fost încălcate în mod flagrant dispozițiile procedurale mai sus invocate.

Se constată, totodată, ca fiind nefondată susținerea Parchetului prin motivul de apel invocat, în sensul că inculpata RM a avut o atitudine procesuală nesinceră, așa încât perspectiva reeducării și corijării acesteia este posibilă numai prin majorarea pedepsei închisorii cu executarea în regim de detenție.

Potrivit art.99 alin.2 Cod procedură penală, suspectul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție, nefiind obligat să își dovedească nevinovăția și are dreptul de a nu contribui la propria acuzare.

Dovada că procurorii de caz au invocat, în mod abuziv, existența faptelor imaginare, compromițătoare pentru persoana vătămată SLD, ca obiect al amenințării cu darea în vileag către presă, este confirmată atât de întrebările cât și de răspunsurile consemnate în declarația inculpatei RM din data de 17.06.2014 și anume:

- întrebare procuror: „ce date voi ați să dați la presă?”
- răspuns: „aș vrea să nu răspund la această întrebare”.
- întrebare avocat: vă mențineți afirmațiile privind posibilitatea de a face așa zisele dezvăluiri doar în prezența persoanei vătămate?
- răspuns: „doream să spun la presă informații referitoare la activitatea cabinetului de la Galați”.

În accepțiunea art.207 alin.2 Cod procedură penală, latura obiectivă a infracțiunii este realizată dacă între acțiunea de constrângere săvârșită și starea de temere (de siluire psihică) a victimei există o legătură de la cauză la efect.

Or, pe baza probelor administrate atât de către procurori cât și de judecătorul instanței de fond, nu s-a dovedit existența raportului de cauzalitate cerut de legea penală.

De asemenea, trebuie arătat că motivarea soluției instanței de fond nu cuprinde analiza probelor care au servit ca temelie pentru soluționarea laturii penale a cauzei și nici apărările inculpatei RM, astfel cum prevăd dispozițiile art.403 alin.1 lit.c Cod procedură penală.

Cu privire la infracțiunea de tentativă la șantaj, prev. de art. 15 din Legea nr. 78/2000 actualizată și art.32 alin.1 Cod penal rap. la art.207 alin. 2 și 3 Cod penal, cu aplic. art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 actualizată, Curtea constată următoarele:

La fila 26 din rechizitoriu (d.u.p. – vol.I) se reține că în perioada 16.10.2013 – 13.12.2013, în vederea punerii în executare a rezoluției infracționale inculpata RM i-a trimis martorului Stanciu Radu un număr de patru mesaje tip SMS, cu un vădit caracter amenințător pentru persoana vătămată Stanciu Livia Doina.

Curtea va reda în continuare conținutul mesajelor primite de către martorul Stanciu Radu, cumnatul persoanei vătămate Stanciu Livia Doina, de la inculpata RM, după cum urmează:

-16.10.2013, ora: 10:27:54 „nu pot sa mai aștept. Nu o sa vă placă dar mam hotărît sa numai țin cont decît de mine și de ai mei. Cineva vă avea musafiri neplăcute la usa”

-03.12.2013, ora 15:34:43, „Am semnat cu o tel și voi spune tot ce știu cu date concrete și cu martori dna ma ignorat total dar eu am plătit o parte din datorii și vreau banii”

- 03.12.2013, ora 15:35:57 „Voi pune și pe internet”.

-13.12.2013, ora 10:16:07 „Sunt în drum spre București nu mai am milă de nimeni, o sa iasă așa de urât încât poate sa și dea demisia am vrut doar banii mei,,.

Susținerea din rechizitoriu în sensul că, în cauză există o unitate naturală de infracțiune, tentativa pedepsibilă la infracțiunea de șantaj, săvârșită în perioada august/septembrie 2013 - decembrie 2013 de către inculpata RM, este contrazisă de probele dosarului.

Conform susținerilor martorului SR coroborate cu declarația persoanei vătămate SLD, în luna decembrie 2013, acesta i-a adus la cunoștință că inculpata RM a solicitat suma de 20.000 euro, invocând datoriile restituite creditorilor defunctului Stanciu Andrei, cu condiția de a nu „se duce la presă”.

Totodată, Curtea mai reține că, la începutul lunii mai 2014, persoana vătămată SLDa primit-o din milă pe inculpata RM în locuința sa din București, deși în luna aprilie a sunat-o și i-a spus că nu stă de vorbă cu „șantajști nenorociți”.

Ca urmare a discuției purtate cu aceasta timp de 15 minute la ora 07:00, „tot din milă” i-a dat suma de 800 lei, 200 lei reprezentând cheltuieli de transport și 600 lei pentru efectuarea intervenției chirurgicale a nepoatei acesteia (fila 6 d.u.p. – vol. I).

De precizat că, declarația persoanei vătămate SLD se coroborează cu declarația inculpatei RM sub aspectul vizitei și a sumei de bani.

Susținerea procurorilor de caz, în sensul că există tentativă la infracțiunea de șantaj deoarece inculpata RM a încercat să-l utilizeze pe martorul Stanciu Radu ca intermediar, astfel încât amenințările din mesaje și solicitarea sumei de bani să ajungă la persoana vătămată SLD este lipsită de fundament legal.

Mai mult, procurorii de caz susțin că din acțiunile inculpatei RM, întreprinse în perioada august/septembrie 2013 - decembrie 2013, rezultă că persoana „a cărei libertate morală și al cărui patrimoniu a urmărit să îl vatăme inculpata este persoana vătămată SLD ”(fila 20, d.u.p. vol.I).

Or, atâta timp cât persoana vătămată SLD nu a luat în seamă amenințările transmise de către martorul SR, iar despre mesajele trimise de către inculpata RM a aflat după ce acesta a fost audiat la Parchet, în mod greșit judecătorul instanței de fond a reținut că în cauză există o unitate naturală de infracțiune, tentativa pedepsibilă la infracțiunea de șantaj.

În ceea ce privește folosul patrimonial injust, ca modalitate normativă a infracțiunii de șantaj, reținut prin rechizitoriu (art.207 alin.3 Cod procedură penală și 13¹ din Legea nr. 78/2000 actualizată), Curtea constată următoarele:

Potrivit acestor dispoziții, infracțiunea este mai gravă dacă faptele prevăzute în alin.1 și 2 au fost comise în scopul de a dobândi în mod injust un folos patrimonial, pentru sine sau pentru altul.

Deși persoana vătămată SLD nu a declarat apel în cauză, în cererea precizatoare a arătat că prima instanță ar fi trebuit să efectueze o analiză a conduitei inculpatei RM pe parcursul cercetării judecătorești și să constate că

acesta cu rea-credință, și-a modificat în timp, în repetate rânduri, susținerile cu privire la pretensele datorii care ar reprezenta echivalentul sumei de 20.000 euro și a făcut-o, în principal, pentru a masca activitatea de șantaj întreprinsă în realitate iar, în subsidiar, pentru că nu a putut proba, în niciun mod, niciuna din acele așa zise datorii invocate ca temei al cererilor sale de a i se remite sume de bani.

În ședința publică din data de 20.05.2015, procurorul a susținut că nu rezidă din nicio probă administrată în cauză existența datorilor invocate de către inculpata RM.

De asemenea, a mai arătat că deși judecătorul instanței de fond a constatat că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de șantaj, a lăsat un dubiu cu privire la mobilul săvârșirii faptei, respectiv dacă există sau nu vreo datorie a persoanei vătămate SLD față de inculpata RM.

În urma analizării probelor administrate în cauză, Curtea nu va da eficiență declarațiilor persoanei vătămate SLD și ale martorului SR cu privire la solicitarea sumei de 20.000 de euro de către inculpata RM, în scopul dobândirii unui folos patrimonial injust.

În acest sens, astfel cum mai sus s-a arătat, persoana vătămată SLD a înțeles să o ierte pe inculpata RM pe motiv că „oricărui om trebuie să-i întinzi o mână de ajutor”, până în data de 03.06.2015, când în urma celor patru mesaje primite a formulat plângere penală împotriva acesteia pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj, prev. de art. 207 Cod penal.

.....
Față de cele ce preced, Curtea constată că fapta de șantaj, pentru care inculpata RM a fost trimisă în judecată, nu are caracter penal, motiv pentru care în temeiul art.421 pct.2 lit. a Cod procedură penală va admite apelul declarat de către aceasta împotriva sentinței penale nr.2873/18.12.2015, pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală, va desființa, în parte, sentința apelată și rejudecând, în fond:

În temeiul art.17 alin.2 rap. la art.16 alin.1 lit.b Cod procedură penală va dispune achitarea inculpatei RM sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj prev. de art.207 alin.2 și 3 Cod penal cu aplic. art.13¹ din Legea nr.78/2000 actualizată.

Va constata că inculpata a fost reținută și arestată preventiv în perioada 10.06.2014-18.12.2014.

De asemenea, ca urmare a achitării inculpatei RM, Curtea va dispune restituirea bunurilor confiscate cu ocazia percheziției domiciliare: un telefon „Smartphone Sony Ericsson Xperia cu seria IMEI 35814804039269-3, telefon „Samsung”, carcasă de plastic culoare neagră, cu seria IMEI 35841405159609-7; cartela SIM cu seria IMSI 1103150092301P04G7 (identificată cu SIM 04 în procesul verbal de percheziție informatică), cartela SIM cu seria IMSI 1402212309194P11 (identificată cu SIM 05 în procesul verbal de percheziție informatică).

Va menține celelalte dispoziții ale sentinței.

În temeiul art.421 pct.1 lit.b Cod procedură penală va respinge, ca nefondat, apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - D.N.A. împotriva aceleiași sentințe.

Văzând și prevederile art. 275 alin. 2 și 3 Cod procedură penală.

DISPOZITIV;

În temeiul art.421 pct.2 lit.a Cod procedură penală, admite apelul declarat de **inculpata RM** împotriva sentinței penale nr.2873 din data de 18.12.2015, pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală.

Desființează, în parte, sentința apelată și rejudecând, în fond:

În temeiul art.17 alin.2 rap. la art. 16 alin 1 lit.b Cod procedură penală, achită pe inculpata RM sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj, prev. de art.207 alin.2 și 3 Cod penal cu aplic. art.13¹ din Legea nr.78/2000 actualizată.

Constată că inculpata a fost reținută și arestată preventiv în perioada 10.06.2014-18.12.2014.

Dispune restituirea către inculpata RM a bunurilor confiscate cu ocazia percheziției domiciliare: un telefon „Smartphone Sony Ericsson Xperia cu, telefon „Samsung”, carcasă de plastic culoare neagră.

În temeiul art.275 alin.3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare în fond rămân în sarcina statului.

Mentține celelalte dispoziții ale sentinței.

În temeiul art.421 pct 1 lit.b Cod procedură penală respinge, ca nefondat, apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - D.N.A. împotriva aceleiași sentințe.

În temeiul art.275 alin.3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat în apel rămân în sarcina acestuia, din care onorariul apărătorului din oficiu în sumă de 200 lei se avansează din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi, 20 mai 2015.